

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

ÖZEL SAYI ■ 5 Mayıs 2007 ■ 1 YTL

Sözde değil özde demokrasi istiyoruz

DARBEMEYE GEÇİT YOK

Generaller "yeterli halk desteğimiz yok" diyorlardı ve 14 Nisan'da Ankara'da, 29 Nisan'da İstanbul'da "halk" jeeplerine, BMW ve Mercedeslerine binerek halk desteğini oluşturdu.

27 Nisan'da ordu bir kez daha darbe tehdidi yaptı. Yayınlanan bildiri ülkede şeriatçı bir tehlike olduğunu anlatıyor. Şeriatçı tehlike için verilen örnekler ise 3-4 kız çocuğunun başları örtülü ilahiler okuması.

14 Nisan'da, 29 Nisan'da gösteri yapanlar açıkça darbe çağrısı yaptılar. Darbe bildirisini desteklediler.

Kim bunlar?

Türkiye'de saflar keskin bir biçimde netleşiyor. Bir tarafta ABD'nin hizmetinde olan, NATO içinde her denileni yerine getirenler var. Keskin demerler verip ardından Afganistan'a asker yollayan bu ülkenin işgaline ortak olanlar var.

İsrail ile anlaşmalar yapan, Irak savaşına katılmak isteyen, İran ile savaşta tutuşmak isteyenler var.

1 Mart'ta savaş için yetki isteyenler var. Bütün yeni liberal tedbirleri onaylayan, krizlerden büyük paralar kazanıp servet edenler var. Kirli savaşta rant yiyenler var.

Bir tarafta kendilerini Türkiye'nin sahibi olarak gören, bu ülkede yaşayan insanların çoğunluğunu ise hiçe sayanlar var. Çıkarlarına dokunulduğu için yurtçulaşıyorlar.

Ama bu kez duvara toslamak üzereler. Kırık dökük iki mitingle halk desteği sağlanmıyor.

Televizyonların bu mitingleri ağızlarından köpükler saçarak milyonlar olarak göstermesi ile, Cumhurbaşkanlığı bütçesinden verilen yardımlarla halk desteği sağlanmıyor.

Destek dedikleri bu toplumun en fazla yüzde

Hrant'ın cenazesine katılanlar ise 1 Mart'ı yapanlar. İrkçılığa ve milliyetçiliğe olduğu kadar küresel sermayeye karşı çıkanlar. Küresel ısınmayı insanlık için tehlike olarak gören ve bunun sorumlusunun kapitalizm olduğunu bilenler. ABD emperyalizmine, onun hegemonya savaşına yıllardır cesaretle karşı çıkanlardır.

10'u veya belki yüzde 20'si. Toplumun ezici çoğunluğu darbeye, darbecilere karşı. Onlar için işte tehlike bu.

Yoksul insanların, emekçilerin öfkesi birikiyor.

Onlar sorunu laik-şeriatçı ikilemine sıkıştırdıkça aslında yeni liberalizme destek veriyorlar. Yeni liberal uygulamaların göz ardı edilmesini sağlıyorlar. Sağlık, eğitimin özelleştirilmesini, kamu mallarının yok pahasına elden çıkarılmasını göz ardı ediyorlar. Çünkü aslında onlar da IMF politikalarında anlaşılıyorlar. Çünkü hep birlikte IMF'nin, Dünya Bankası'nın, küresel sermayenin hizmetindedir.

Onların düşmanı antikapitalistler

Hrant Dink'in cenazesi bir milattır. O gün yüzbinlerce insan sel oldu sokaklara aktı. Hepimiz Ermeniyiz diye güreledi ve milliyetçiliğe, ulusalcılığa, ırkçılığa karşı ayağa kalktı.

Hrant Dink'in cenazesi darbe isteyen herkese korku saldı. Bu nedenle şeriatı karşı darbe tehdidi içine ustalıkla "Ne Mutlu Türküm" demeyen herkesi düşman ilan eden bir ifade kondu.

14 ve 29 Nisan'da tepindiler. "Hepimiz Mustafa Kemaliz, Hepimiz Türküz" diye. Ermeni Hrant Dink'in öldürülmesini bir kere daha kutsadılar.

14 Nisan'da Hristiyan azınlığı hedef gösterdiler. "Misyonerlik faaliyeti" dediler. Bundan cesaret alan 3-5 ırkçı milliyetçi

Malatya'da insanlara işkence yaparak katletti. Hrant'ın cenazesiden 100 gün sonra Agos gazetesinin önünden 10. Yıl marşları okuyarak geçtiler. Rövanşı alıyorlardı. Onlar aslında AKP'ye değil, Hrant'ın Cenazesine katılanlara öfke duyuyorlar. Asıl sorunları onlarla.

Hrant'ın cenazesine katılanlar ise 1 Mart'ı yapanlar. İrkçılığa ve milliyetçiliğe olduğu kadar küresel sermayeye karşı çıkanlar. Küresel ısınmayı insanlık için tehlike olarak gören ve bunun sorumlusunun kapitalizm olduğunu bilenler. ABD emperyalizmine, onun hegemonya savaşına yıllardır cesaretle karşı çıkanlardır.

Kürtlere karşı savaşın bitmesini, Kürtlerin kimliğinin tanınmasını, demokratik ve barışçı çözüm isteyenlerdir.

Hrant'ın cenazesine katılanlar darbelerle karşı demokrasiyi savunanlardır.

İşte bütün bu nedenlerle "Ne Mutlu Türküm" demeyen herkes düşman ilan edildi.

Aslında tüm antikapitalistler düşman ilan edildi. Onlar savaşa karşı gösteri yapanları düşman olarak gördüklerini ilan ettiler. G8'e, küresel sermayeye karşı gösteri yapanları düşman olarak görüyorlar.

Onlar küresel ısınmanın kapitalizmin ürünü olduğunu söyleyenleri düşman olarak görüyorlar.

Darbeye hayır!

Darbecilerin şans yok.

Sıkıştılar. Biliyorlar ki çözüm ellerinde değil. sadece tehdit ediyorlar. Göz korkutmaya çalışıyorlar. Ama boşuna.

Bu ülkede yeni liberalizme karşı, küresel sermayeye karşı güçlü bir hareket var. Milliyetçiliğe, ırkçılığa karşı güçlü bir hareket var. darbeye geçit yok diyen büyük, çok büyük bir kesim var. Bunlara güvenmek ve cesaretle, yalpalamadan darbeye karşı çıkmak gerekiyor.

Bugün görev ortada kalmak değil tavır almaktır. Ortada kalanlar hayali şeriat tehlikesinin ardına gizleniyorlar. Darbecilerle şeriatı eşit tehlikeler olarak görüyorlar. Oysa ortada ciddiye alınabilecek bir şeriat tehlikesi yoktur. Darbe ise kapıda. Kim ki kapıdaki tehlikeyi küçümserse aslında darbeye hizmet eder. Darbecilerin halk desteği arayışlarına destek verir.

Bugün tek ama tek bir görev var: Darbeye karşı çıkmak!

12 Mart'a, 12 Eylül'e dönüş yok. İşkencehanelere, idam sehpalarına dönüş yok.

28 Şubat'a dönüş yok. Herkes tavrını belirlesin.

Demokrasinin çifte standardı yok. Ya seçilenlerin yanındasınız ya da darbecilerin, derin devletin yanındasınız.

Ya özgürlükleri savunursunuz ya da darbeleri ve diktatörlüğü.

Ya ırkçılardan ve milliyetçilerden yanasınız ya da özgürlüklerden yanasınız. Ortası yok!

İŞTE TEHLİKE

İŞTE CEVAP

Darbeye sessiz kalma

Ordunun 27 Nisan muhtırası demokrasiye indirilmiş bir darbedir.

Burada önemli olan demokrasinin sınırlarının ne kadar geniş olduğu, Türkiye'de rejimin zaten çarpık olduğu değildir.

Önemli olan sınırları ne kadar geri olursa olsun demokratik alana asker müdahalesi yapılmasıdır.

Bu demokrasiyi beğenmiyor muyuz? Evet!

Bu demokrasinin sınırları dar mı? Evet!

Düşünce, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü üzerinde engeller var mı? Evet!

Yine de ne kadar dar alana hapsedilmiş olursa olsun, mevcut demokrasinin sınırları 1980 darbesinden sonra işçi sınıfının verdiği mücadelelerin ürünü olarak gelişti. Sınırları dar olduğu için siyasi demokrasiye yönelik askeri müdahaleyi görmezden gelmek, örgütlenme ve düşünce özgürlüğünün daha da darlaşmasına neden olmaktadır.

TKP, 27 Nisan muhtırasından sonra yaptığı basın açıklamalarında "Genelkurmay Başkanlığı'nın dün gece yapmış olduğu açıklamayı "meşruiyet" açısından değerlendirmek, konuyu asker-sivil ya da seçilmişler-atanmışlar ikilemi içerisine hapsedmek yanlışır." diyor. Ardından ekliyor, "Bu nedenle konu, TSK'nın seçimle işbaşına gelmiş bir hükümete ve parlamentoya müdahalesi eksininde ele alınmamalıdır. Bugünkü hükümetin ve parlamentonun, demok-

ratik bir anlayışı temsil yeteneği de, niyeti de bulunmamaktadır."

TKP açıklamasında daha da vahim olan nokta, Genelkurmay Başkanlığı'nın hayali bir olguyla uğraşmadığını söylemesi ve AKP'nin gerçekten de "dinci gerici" beğenildiğini söylemesi. Bu yaklaşım nereden bakılırsa bakılınsın muhtırayı meşrulaştırmaktadır.

Muhtırayı meşrulaştıran bir sol olabilir mi?

Ordu içerisinde ilerici bir birikim arayan bir sol olabilir mi?

Demek ki olabiliyor! Üstelik TKP bu konuda tek başına değil.

Halkevleri'nin yaptığı basın açıklaması da TKP'nin açıklamasıyla büyük bir benzerlik taşıyor. Halkevleri de

şeriatçı Amerikancı bir darbe girişiminin askeri darbe tarafından karşılandığını söylüyor.

Böylece AKP'nin bir darbeye hazırlandığını da Halkevleri'nden öğrenmiş oluyoruz.

Her iki yaklaşımında solla hiçbir ilgisi olamaz. Gerçekten de bu açıklamaları yapıp hala sol saflarda kalmaya çalışmak imkansızdır.

Sol, kuşkusuz %10 seçim barajının yarattığı çarpık demokrasiye karşıdır. Karşı olmalıdır.

Ezilenlerin, sosyalistlerin, Kürtlerin ve işçi sınıfının öncülerinin parlamentoda sesini yükseltebilmesi için bu barajın mutlaka kaldırılması gerekir.

Barajın kaldırılması bir mücadele konusudur. Siyasal demokrasinin sınırlarını genişletme

sorunudur. Ama bu baraj sistemini yaratan 12 Eylül yasalarını üreten askeri darbeye verilecek en ufak taviz, askerlerin hangi seçim barajı olursa olsun, seçimlerle işbaşına gelenlere yönelik müdahalesini anlayışla karşılayan her türlü yaklaşım demokrasi üzerindeki askeri zorbalığa verilen prim demektir.

Bunun solla hiçbir ilgisi olamaz. Bu arkadaşlarımız soldan hızla kopmaktadır. Bunun nedeni ise giderek gariplenmiş şeriat analizleridir. AKP'nin şeriatçı bir parti olarak görülmesi, tepeden inme bir "cumhuriyet kazanımları" anlayışına sahip olmalarıdır.

Cumhuriyetin korunacak bir kazanımı yoktur.

Cumhuriyet tarihi halkların ezilmesinin, işçi sınıfının ezilmesinin, Kürtlerin ezilmesinin, siyasal İslamcıların ezilmesinin tarihidir. Yaşam tarzını savunmak sosyalistlere düşmez. Sosyalistler, tüm kesimlerin yaşam tarzının baskı görmeden, özgürce ve sürdürülebilir biçimde garanti altına alınmasını savunurlar.

AKP ise dinci gerici parti değil, neo liberalizmin partisidir. Sermayenin partisidir. Sermaye açısından son on beş yılda yükselen en önemli istikrar partisidir.

AKP'nin dinci gerici parti olduğunu ya da şeriatçı bir siyasi hareket olduğunu düşünerek, darbeye sessiz kalan, açık ya da örtülü destek veren bir sol, sol sıfatını hak etmiyor demektir.

Darbeye açık açık karşı çıkmadan, neo liberal politikalara karşı çıkılmaz.

Darbeye açık açık karşı çıkmadan, demokrasiyi savunmadan, kendi yaptıkları anayasayı ihlal eden zinde kuvvetlere karşı çıkmadan ne yüzde 10 barajının düşürülmesi, ne savaşa karşı çıkılması, ne sendikal ve siyasi özgürlüklerin genişlemesi mümkün olabilir.

Şeriatçı olduğu yanılsamasıyla darbeye de AKP'ye de eşit mesafede kalanlar, ne yazık ki üstü kapalı bir biçimde darbeye destek olmaktadır. 28 Şubat darbesinden hiçbir ders alamayanlar giderek daha da sağa savrulmaktadır.

Giderek, solun tüm değerlerinden uzaklaşmaktadır.

desteklemeleri en garibi.

Kimi sol gruplar yaşanan çatışmada darbelerle seçilmişlerin karşı karşıya geldiğini görmüyorlar, görmek istemiyorlar. AKP'nin seçilmiş bir yönetim olduğunu kabul etmiyorlar. Bu aslında halkın eğilimlerine karşı çıkmak ve darbelerden yana, burjuvaziden yana tutum almaktır. Sol keskinlik bunun üzerine örtenmez.

Bir de "ne şeriatçı darbe, ne askeri darbe" diyenler var. Oysa ortada "şeriatçı bir darbe" yok. Tek darbe tehdidi asleri darbe. Şeriatçı darbeden bahsedenler de aslında askeri darbenin, burjuvazinin yanına düşüyorlar.

Seçimlerde halkın iradesini görecekiz.

İşte burjuva devlet

Anayasa Mahkemesi'nin CHP'nin başvurusunu olumlu bularak Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin ilk tur oylamasını geçersiz sayması ile birlikte artık erken seçim gündeme oturdu.

Şimdi Cumhurbaşkanı'nın da halk tarafından seçilmesi gündemde.

Anayasa Mahkemesi kararının hukuğa aykırı olduğunda hemen hemen bütün hukukçular birleşiyor. Zaten Mahkeme'nin raportörünün verdiği raporda aynı yönde. Buna rağmen hakimler farklı karar verdiler.

Abdullah Gül'ün adaylı açıklanmasında ilk kutlayanlardan birisi TÜSİAD'dı. Genelkurmay bildirisinden sadece birkaç saat sonra

TÜSİAD bu defa erken seçim gereklidir dedi.

Anayasa Mahkemesi kararı açıklanmadan önce gerek Genelkurmay bildirisine gerekse "iç savaş çıkar" diyen CHP Genel Başkanı Deniz Baykal aslında mahkeme kararını etkilemelerine yani suç işlemlerine rağmen haklarında hala takibat yapılmadı.

Bütün bunlar burjuva demokrasilerinde parlamentonun hiçbir öneminin olmadığını gösteriyor. Kararları parlamento değil,

parlamentonun arakasında çeşitli devlet kademelerindeki bürokratların burjuvazinin onayı ile aldıklarını gösteriyor. Sosyalistler parlamentonun sadece göstermelik olduğunu, seçimlerin sadece 5 dakikalık bir demokrasi olduğunu söylerler.

Son zamanlarda yaşadığımız bütün bu olaylar bu saptamanın ne kadar doğru olduğunu bir kere daha gösterdi.

Solda olduğuna söyleyenlerden bazılarının da burjuvazinin bu en temel tutumunu